

Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és a mi Urunk, Jézus Krisztustól. Ámen!

Ének: 168. dicséret 1. verse: *Ó, Atya Isten irgalmas nagy Úr, Bűnbánó szívvel im eléd borul Hű néped, áldva felséges neved, Hogy esdve kérje nagy kegyelmedet.*

Előima: Kegyelmes Istenünk, Mennyei Édesatyánk! Hálás a szívünk ezért a hétfő reggelért és az elmúlt időszakért, hogy lehetőséget biztosítasz nekünk a tanulásra ebben a helyzetben is. Igaz, közösségen kívül, de hiszük, hogy segítségeddel ezt is átvészélhetjük. Köszönjük, hogy velünk vagy és megóvsz minket a bajtól bűneink ellenére is. Tudjuk, hogy nem érdemeljük meg szeretetedet a mi bűneink miatt, ugyanis hajlamosak vagyunk minden rossz elkövetésére és ezért igazságos ítéletedből kárhozatot érdemlünk. Te mégis elküldted hozzánk Szent Fiadat, aki által kegyelmet és békességet kapunk. Ezzel a békességgel kérünk Téged, hogy vezérelj minket a Te igéd által. Lágy az ige olvasóival, hogy az gyökeret verjen az ő szívükbe, mely fejlődve áldott gyümölcsöt teremjen neved dicsőségére. Szent Fiad nevéért kérünk, hallgasd meg imádságunkat. Ámen.

Textus: Jób 14, 13–15.

„Bárcsak elrejténél a holtak hazájában, ott rejtegetnél haragod elmúltáig! Kiszabnád időmet, azután újra gondolnál rám. Ha meghal a férfiú, életre tud-e kelni? Akkor egész küzdelmes életemen át is tudnék várni, míg csak be nem következik a fordulat. Szólnál hozzám, és én válaszolnék, kívánczónál kezed alkotása után.”

Kedves Testvéreim!

Milyen jó volna, ha mégis át lehetne lépni a halál határát, és aztán onnan vissza lehetne jönni! Milyen jó lenne Isten haragja elől egy kis időre elrejtőzni, majd haragja elmúltával előbújni a rejtekből! Ez Jób története, és talán, ha jobban belegondolunk a mi történetünk is, hiszen a felolvasott igeszakaszban Jób egészen emberi módon gondolkodik helyzetéről, talán ezért tudunk vele ennyire azonosulni, főleg amikor minden ellenünk fordul, talán még maga az Úr is?!

Jób megoldásra vágyik, töpreng és keresi, majd eljut odáig, hogy tulajdonképpen ő Istennek az alkotása, személyes kapcsolata van vele. Megvan az a halvány reménység benne, hogy az alkotó vágyódik az alkotása után. Istennek hozzátartozik az isten voltához az, hogy beszélni akar a teremtményével. Mégsem volt elég ez a reménység, Jób nem lát tovább egy kegyetlen, számonkérő és a bűnököt megtartó Istent lát. A gyötrelmek, a kilátástalanság, a szenvedés elhomályosítják azt a kicsiny reményt, amit felfedezni vélt. Vajon mi hasonló helyzetben nem így érzünk? Szinte ostorcsapásként érnek minket ezek a gyötrelmek,

főleg a járvány alatt, képesek vagyunk minden nehézséget, intő szót Isten büntetésének gondolni. A reményt, a menekvés lehetőségét, a szabadulás reménységét nagyon halványan látjuk.

Jób reménysége halovány volt, a nehéz helyzetekben mi is annak gondoljuk, szinte reménytelen látjuk, de számunkra megadatott az, hogy nem kell így legyen. A legnagyobb reménytelenségünkben sem kell magunkban szenvedni. Hiszen ami Jóbnak még halvány reménységnek tűnt az nekünk testet öltött valóság. Az Alkotó látta az alkotása nehézségét, gyötrelmeit, és kínjait, amit szeretete nem tűrhetett tovább. Ezért jött el közénk Jézus Krisztus, aki nem halovány, hanem testet öltött élő reménység. Ő az, aki megélte a nyomorúságunkat, és el is hordozta, hogy nekünk már ne kelljen, ha mégis szorongattatást tapasztalunk, már nem kell magunkban megélnünk és elszenvednünk.

Kedves Testvéreim! Ezért a nagy kegyelemért hálával tartozunk Istennek, hiszen már nem kell egyedül szenvednünk a bűneinkben, Krisztus megmentett, ő a menekvésünk, ő az, aki minden nap Szentlelkével közöttünk van. Ezért viselhetjük nehézségeinket, nyomorúságunkat és szenvedéseinket méltósággal, hogy mi is tudjuk Lutherrel együtt mondani: „A viszontagságok Isten ölelései.” Így legyen. Ámen.

Utóima: Urunk Istenünk! Köszönjük neked, hogy személyes kapcsolatban lehetünk veled és nem hagysz minket egyedül szenvedni. Köszönjük neked szeretetedet és, hogy Jézus Krisztus által testet öltött reménységet adtál nekünk, aki a Szentlélek által ma is közöttünk van. Bocsásd meg nekünk, hogy gyakran felnagyítjuk sebeinket és nem mindig nálad keresünk megoldást és vigasztalást. Kérünk légy hallgatótársainkkal, adj nekik erőt a tanulmányaikhoz és segítsd előrehaladásukat. Te légy az elesettekkel, a betegekkel, a nyomorúságban lévőkkel. Légy tanárainkkal, egyetemiei vezetőinkkel és nemzetünk vezetőivel. Vezesd az ő lépteiket is. Szent Fiad nevében kérünk, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is, mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tied az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Ének: 89. zsoltár 1. verse: Az Úrnak irgalmát örökké éneklek, :/: És hűséges voltál mindenkor hirdetem, Mert mondom, hogy megáll mindörökké irgalma, Melyet úgy megépít, hogy megálljon minden ha, És hogy mind az égis erősíted, megtartod Te szent igazságod és a te fogadásod.

Áldás: A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljökötök a reménységben a Szentlélek ereje által.